

Dr. Faragó Ferenc

1942-2008

**„Halál, ne henceg;
Szörnyűnek, erősnek mondanak,
De nem vagy az;
mert akit letiportál,
Mind csak elköltözik.....”
(Donne)**

Nem hittük, nem akartuk elhinni, hogy bekövetkezhet....

Azt gondoltuk, hogy az utolsó áprilisi személyes találkozás optimizmusa, a jó közérzet még sokáig kitart.

A csodálatos augusztusi hétfő reggel első híre, Faragó Feri szombaton elment.

Atyját kisgyermekként vesztette el, „osztályidegenként” számos hátrányos megkülönböztetés érte. Így pályafutását laboratóriumi asszisztensként kezdte, és csak néhány évvel később vették fel az orvosi egyetemre.

1968-ban diplomázott, 1972-ben szakvizsgázott, 1977-től osztályvezető főorvos a Fővárosi Bajcsy Zsilinszky Kórházban, 2001-től a Szent János Kórházban, majd a Prodia Rt-ben szakmai főigazgató; volt fővárosi laboratóriumi szakfelügyelő, Szakmai Kollégium tagja, titkára, MLDT elnökségi tag. Az 1990-as években volt olyan időszak, amikor egyidejűleg négy nagy fővárosi kórház orvosi laboratóriumának működését menedzselte.

Szenvedélyesen harcolt a laboratóriumi szakma érdekében. Úgy érződött, mindenütt jelen van, rendezvényeken, minisztériumban, biztosítónál; tárgyal, szervez, számol, győzköd, vitázik.

Már 1993-ban az MLDT Informatikai és költségvetési munkacsoportot alakít vezetésével. Beszél teljesítményről, pontokról, forintokról, szabálykönyvről, finanszírozásról, számítógépről, laboratóriumi információs rendszerről (a LIR-ről), online összeköttetésről orvos-laboratórium között, labor- integrációról, mega-laborról, biztosítóról, befektetőkről.... Amit képviselt, teljes szívvel, meggyőződéssel képviselte, ugyanakkor vallotta, hogy „a vércukor meghatározásnak nem lehet politikai hovatarozása”.

Időnként úgy gondoltuk „csodabogár”. Sokszor nem értettük, a Faragó már megint minek „kavar”? Ugyan, miről van itt szó, miként lehetnének ezek fontos dolgok, az orvos maradjon a saját kaptafájánál!

Néha megfáradt, megtörték a családi tragédiák, a fél-sikerek, a meg nem értettség, de ha új kihívás adódott, mindig felállt. Egy valami tudta csak legyűrni, a gyógyíthatatlan kór. Sokan hívtuk, látogattuk, érdeklődtünk, - vajon elégszer? - „köszönöm jól vagyok, megvagyok” volt a válasz. Nem kért szánalmat, segítséget, de a hangjából érződött, hogy jól esik a beszélgetés.

Az utóbbi években szakmánk sok vezető személyisége távozott közülünk, mind különböző emberi tulajdonságokkal, szakmai meggyőződéssel bírtak, de nevük beíródott a magyarországi orvosi laboratóriumi diagnosztika történelmébe.

Vajon lesz-e bennünk és az utánunk jövő generációban annyi erő, hogy ne adjuk fel, mindig felálljunk, mindig küzdjünk legjobb meggyőződésünk szerint. Lesz-e időnk figyelni a másokra, törődni ne csak a kollégával, hanem az emberrel is, lesznek-e még a szakmai kapcsolatok mellett szövődő barátságok, melyeket nem írhat felül a néhány kérdésben mutatkozó eltérő vélemény? Bízunk benne, hogy igen!

Nyugodjon békében!

Fey Erzsébet és Hetyésy Katalin